

der stilles op, blive bedømt fra den ene eller den anden Side efter, om det giver den ene eller den anden Side Overvægt i det afgørende Øjeblik, og ingen Part gaar godvillig med til at lade sig slagte. Man kan derfor opstille det saa findrigt og smukt, man vil — det vil vise sig, at saa længe vi staa i det væsentlige ved den nuværende Parti-gruppering, saa vil et Forslag, der møder Velvilje i Folketinget, finde Uvilje i Lands-tinget og omvendt. Jeg finder ogsaa nogen Støtte for denne Opfattelse i de foreløbige Udtalelser, der ere faldne om de Forslag, der er fremsatte af det ærede Medlem fra Skarlsborg (Krabbe). Ingen vil dog vistnok nægte, at det ærede Medlem er i Besiddelse af saa megen Erfaring med Hensyn til det politiske Liv her i Landet og saa megen personlig Autoritet, som man vel kan ønske hos en Indbringer af et saadant Forslag. Alligevel har den Modtagelse, det ærede Medlems Forslag har fundet, efter min Mening ikke været opmuntrende til at fortsætte i dette Spor. Det forekommer i det hele mig — og hermed skal jeg slutte — at det er saare urigtigt af de Medlemmer, som høre Flertallet til, naar de i saa høj Grad, som Tilfældet er, i den offentlige Debat gøre det gældende, at vi slet ikke kunne stole paa de forfatningsmæssige Tilstande, hvorunder vi leve, at det er en saa fuldkommen usikker og gængende Tilstand, hvori vi befinde os. De ærede Medlemmer bidrage derved selv væsentlig deres til at gøre det usikkert og gængende, som vi dog alle skulle støtte os til under de kommende Aars Arbejde. Naar Forholdet dog er dette, at der fra den høje Regerings Side er fremkommet en bestemt Erklæring om, at man vil gøre sit yderste for at tilvejebringe Enighed mellem Tingene, at man betragter provisoriske Finanslove og de Kampmidler, som tidligere ere anvendte, som noget, man paa enhver Maade skal komme bort fra, saaledes som det er udtalt i Rigsdagsbeslutningen, som af Ministeriet er erkendt for at være dets Program — naar slige Udtalelser foreligge, naar der er en saadan fælles Erkendelse fra Landstingets, fra Folketingets og fra Regeringens Side om, at man ikke skal vende tilbage til disse Tidens Kampmidler, er det urimeligt og ubilligt at stille Sagen paa Spidsen og forlange, at den ene eller den anden Part i Teorien skal erkende, at den har haft Uret. Vi bør holde os til det faktisk foreliggende, at vi ere enige om ikke at vende tilbage til Fortidens Tilstande og Fortidens Kampmidler, men leve paa den almindelig anerkendte Forfatnings Grund. Og det, vi først og fremmest trænge til, er, at alle arbejde

med den Forfatning, vi have. Meget mere trænge vi hertil end til at rejse en Kamp om Forfatningsforandring. Forfatningen af 1866 har egentlig aldrig paa den Maade staaet sin Prøve. Gud skal vide, at den ogsaa efter min Mening har sine væsentlige Mangler, og de Mangler, der vare ved den, ere blevne stærkede yderligere, end der behøvedes, ved den Maade, hvorpaa denne Forfatning blev anvendt eller rettere ikke anvendt. Denne Forfatning har været en Genstand for Strid og ikke et Grundlag for Arbejde. Det, vi nu skulle søge at arbejde hen til i denne Rigsdagsperiode, og som jeg alt i alt tror, der er god Udsigt til at naa, efter den jævne og fordragelige Mand, der har herfket under disse Forhandlinger og, som jeg haaber, fremdeles vil herste, var det at lære at arbejde med Forfatningen, som den er. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds har Ret i den Betragtning, at der er kommet mere naturlig Balance i vort politiske Liv; den almindelige Befolkning, som repræsenteres her igennem Folketinget, er, som det ærede Medlem fremhævede, stegen i Oplysning, i Velvære og i politisk Selvbevidsthed, har langt større Evne til at hævde sin grundlovmæssige Retstilling, end den havde, dengang denne Kamp begyndte. Det eneste, der er nødvendigt nu, for at den virkelig kan hævde den, er det, at man kommer til Erkendelse af, at Stillingen skal hævdes gennem frugtbringende Arbejde til det fælles Fædrelands Vel og ikke gennem en Genrejsning af Fortidens Forfatnings- eller andre Stridigheder, som jeg tror kun vilde kaste os tilbage og aldrig bringe os frem.

B. Sjørgensen: Der var flere af de ærede Medlemmer, som udtalte sig i Gaar, der talte om Trafikvæsenets Udvikling og om Jærnbaneforholdenes Ordning. Det er jo ganske vist, at det har stor Betydning for Erhvervslivet, at Trafikforholdene ere vel ordnede, og at Jærnbaneforbindelserne ere saa gode, som de kunde være. Det ærede Medlem for Skanderborg Amts 1ste Valgkreds (Wulff) ankede over, at Østlysten af Jylland ikke var heldig stillet med Hensyn til Jærnbane- og Postforbindelser særlig med Udlandet, og det er muligt, at det er Tilfældet, og jeg vilde kun ønske, at det ærede Medlem maatte faa Held til at faa en bedre Ordning indført derovre. Men jeg kunde ganske vist ønske, at det ærede Medlem havde kendt vore Postforbindelser og vore Jærnbaneforbindelser nede i Bestjylland, saa tror jeg, at det ærede Medlem vilde indbrømme,